

De dokter was opgestaan en ging heftig bewogen op en neer. Frank zag hem nadenkend aan.

„Oom,” vroeg hij na een poos, „u praat bij ondervinding!”

„En als dat zoo ware? Als ik ook eens iets had misdaan en er geen mogelijkheid meer in zie het goed te maken? Maar dat gaat je niet aan, dat doet niets tot de zaak. Je vindt mij een echte Philister dat ik zoo spreek, maar bedenk dat ik sinds jaren buiten de wereld sta. Hier tusschen deze eenvoudige menschen heb ik afgeleerd te veel waarde te hechten aan al die ingewikkelde dingen uit den modernen tijd; het leven is hier tusschen die stoere mannen dood eenvoudig; men leeft om te leven en niet voor kunst en voor impressies en voor literatuur en voor plezier en Joost mag weten waarvoor meer. Hier leerde ik den prijs kennen van een leven, hoeveel moeite het kost het te verdedigen tegen ziekte minder nog dan tegen den storm en de zee, en daarom heb ik de banaliteit een goed besteed menschenleven te kiezen boven een stuk doek, hoe mooi beklad ook!”

„Oom, u is geen artiest, u kan er niet over oordeelen wat ik voel nu mijn ziel vervuld is van mijn werk; als Rose nu maar wilde, doch zij weigert. Is dat niet het grootste bewijs voor de weinige liefde, welke zij voor mij voelt, voor de weinige belangstelling die ik zelf en mijn werk haar inboezemen? Is het offer dan zoo groot, dat ik haar vraag?”

„Zij wantrouwt je en je hebt het verdiend. Op zichzelf is er niets in hetgeen je haar vroeg dat zij niet aannemen kon, maar wat haar tegen de borst stuit, 't is dat je haar uitsluitend beschouwt als model en niets meer, dat je haar gevoelens laat huichelen die zij niet bezit alsof zij een actrice was en niet je vrouw. Er is maar één ding mogelijk Frank; zet je Rosa Marina op den achtergrond tot dat je vrouw genoeg voorbereid om haar taak ernstig op te vatten, haar rechtmatige plaats komt innemen in je huis.”

„En in mijn hart, niet waar? Conventioneeler kan het niet, maar ik houd het niet zoo lang uit.”

„Om je Rosa Marina? Kerel, ben je dan een mensch van vleesch en bloed of een geschilderd stuk doek? Hoe kan men nog kiezen tusschen een mooi, lief vrouwje en een paar streken verf!”

„We begrijpen mekaar nooit, oom! U voelt niet wat ik voel, wat mijn ziel vervult, die impressies, die mooie dingen goud, zilver, rood, welke ik inwendig zie, de kracht om ze weer te geven, daarover worden wij 't nooit ééns. Wanneer ik doe, wat u van mij vraagt, als zij een jaar op een deftige kostschool blijft, dan verliest zij al haar originaliteit, haar spontane expressies en ik heb er niets meer aan.”

„Als model! Frank, ik meende dat je bekeerd was, maar nu zie ik in, dat je verstokter bent dan ooit; laat haar dan aan haar lot over, hoe treurig het ook moge zijn het zal steeds eervoller zijn dan in jou dienst.”

De dokter liep naar het raam en zag naar buiten naar den thans onder de sneeuw bedolven tuin, waarachter als een licht geelbruin vlak, de ruime zee zich ontplooidde met haar witte kammen trillend over de golven.